

Regler om Pantfættning, haade hvad Stif-
tellesmaade og hvad Virkningerne angaar,
komme til Anvendelse. Derfor siges det og-
saa i § 175, at Bodmeri kan, og kun kan,
optages paa Skib, Fragt og Ladning, eller
paa en eller flere af disse Gjenstande. Det
er ikke nødvendigt, at disse eller enkelte af
disse Gjenstande forbodmes i deres Helhed;
ligesom det fremgaar af D. L.'s 4—5—2
og 7, at en vis bestemt Del af Skibet kan
forbodmes, saaledes maa ogsaa visse be-
stemte Dele af Ladningen særskilt kunne
forbodmes. At udtale dette udtrykkelig har
man anset for overflødig; iøvrigt vil der
næppe praktisk blive Spørgsmaal om sær-
skilt Forbodning navnlig af visse Dele af
Skibet. Det hedder, som anført, at de
nævnte Gjenstande kunne forbodmes alle
under Et eller kun enkelte af dem; Spørgs-
maalet bliver da, om Skipperen har Ret til
vilkaarlig at vælge, hvad han vil forbodne,
og navnlig om der ikke skal tages Hensyn
til Bestaffenheden af de Udgifter, for hvis
Styld Bodmerilaan optages. I denne
Henseende frembyder den Betragtning sig,
at det vilde være naturligt, om Skipperen
kun maatte optage Bodmerilaan paa de
Gjenstande, for hvis Styld Udgifterne have,
altsaa paa Skib og Fragt, naar de alene
vedkomme Skibet, dets Standsstættelse og Ud-
rustning, og paa Ladningen, naar Udgifterne
kun vedrøre den og forjaaviddt kunne siges
at gøres alene i Ladningsejerens Interesse.
Denne Opfattelse fastholdes dog kun tildels
i Lovforslaget, jaavel som i den almindelige
Søret. Det vil jævnlig være heldigt, for
ikke at sige nødvendigt, at medtage Skibet
og Fragten under Forbødningen for at faa
rejist det nødvendige Laan, om end dette
alene foranlediges ved Udgifter for Lad-
ningens Styld. Ligesom det derhos er i god
Overensstemmelse med den Skipperen paa-
hvilende Pligt at sørge, saa vidt muligt, for
at Ladningen bevares og søres frem til
Bestemmelsesstedet, naar han i dette Njemed
forbødmer ogsaa Skibet, hvor de fornødne
Penge ikke kunne faas paa anden Maade,
saaledes er der heller ikke nogen Betæntelg-
hed ved at give Skipperen Ret hertil, efter-
som han ifølge sin Stilling som Repræsen-
tant nærmest for Kederiet vel tør forud-
sættes ikke at tilfidesætte dets Interesse
til Gavn for Ladningsejerne ved uden god
og rimelig Grund at forbodne Skib og
Fragt for at dække Udgifter, der alene ved-
komme Ladningen. Derimod kunde der vel
være nogen Føje til at frygte for, at Skip-
peren kunde fristes til at forfordole Ladnings-
eieren ved fortrinnsvis at forbodne hans
Gode for Udgifter, der vedkomme Skibet og

som Kederne bør afholde. Derfor bestem-
mes det ogsaa i § 175, at Ladningen ikke
maa forbodmes særskilt undtagen for Ud-
gifter, der alene vedkomme Ladningen, medens
der ikke er noget til Hinder for, at den
forbodmes i Forbindelse med Skib og Fragt,
ikke blot under den nævnte Forudfættning,
men ogsaa naar Udgifterne vedkomme baade
Skib og Ladning eller endog blot Skibet,
ligesom fremdeles Skibet, alene eller i For-
bindelse med Fragten, kan forbodmes ikke
blot for særlige Udgifter for Skibet og
for fælles Udgifter, men ogsaa for Ud-
gifter, der alene vedkomme Ladningen. Hvad
Forbødningen af denne angaar kan der
iøvrigt være Anledning til at bemærke, at
det ifølge D. L.'s 4—5—1, der kun nævner
Optagelse af Bodmerilaan „paa Skibs og
Skibets Redfakts og Fragtes Eventyr“,
er antaget, at Skipperen efter gældende
dansk Ret ikke er bemyndiget til at forbodne
Ladning, end ikke naar den tilhører Kede-
riet; dette, som hverken er i Overensstem-
melse med Riksen til D. L. 4—5—1, nem-
lig Frederik II.'s Søret Kap. 68, med frem-
mede Sølve, som norst Søfartsklov § 97,
svensk Sølov af 1864 § 126, finsk Sølov
§ 122, tyft Sølov Art. 680, code de com-
merce Art. 315 og flere, eller med For-
holdets retlige Natur, foreslaas altjaa for-
andret i Lovforslagets § 175 paa den an-
førte Maade. Hertil kan endnu føjes, at
Ladningen, hvad Forbødning angaar, for-
jaaviddt betragtes som en Helhed, at den kan
forbodmes under Et, uagtet de Udgifter, som
skulle dækkes af Laanet, kun vedkomme visse
Dele af den. Dette har sin naturlige Grund
i den Betragtning, at det vilde være meget
upraktisk, og i Virkeligheden vel omtrent
vilde umuliggøre Optagelse af Bodmerilaan
paa Ladning, naar Kreditors Ret efter
Bodmeribrevet skulde være afhængig af, at
der ikke derved var givet ham Panteret i
andre Ladningsgenstande end dem, hvilke de
paagældende Udgifter særligt vedrøre, hvad
det kan være ham meget vanskeligt at for-
vise sig om.

Det fremgaar nemlig af den Maade,
hvorpaa § 175 udtaler, at Ladning ikke maa
særskilt forbodmes undtagen for Udgifter,
der alene vedrøre den, at Laangiveren, naar
dette Bud er overtraadt, ikke kan indstøde
sig under sin gode Tro og gøre gældende,
at, om end Skipperen maatte have over-
skredet sin Myndighed og derved have paa-
draget sig Ansvar, kan dette dog ikke berøve
Kontrakten dens Gyldighed overfor ham,
idet han stod i den Formening, at Skipperen
var berettiget til at handle som han gjorde,
og at navnlig de Udgifter, som skulde dækkes